

[Maisted]

er lønmodtagerens tal 5.580 kr. Det giver en difference på 13.740 kr. for de samme kørte kilometer.

Jeg kan ud af disse tal se, at når en ansat i den offentlige sektor har kørt 12.000 km, skal lønmodtageren i den private sektor køre 4.548 km. for at få de samme skattekroner, og så bliver hans udgifter jo betydeligt større.»

Jeg kan tilføje, at indsenderen af læserbrevet over for mig har gjort opmærksom på, at tallet 4.548 km i brevet ikke er i overensstemmelse med oplægget til samme, da tallet er 41.584 km, og at der i brevet ikke er taget højde for, at man ikke kan fratække de første 2.000 kr.

Besvarelse (17/3 82):

Ministeren for skatter og afgifter (Lykkesoft):

Når en lønmodtager i en privat virksomhed får udbetalt kørselsgodtgørelse for benyttelse af egen bil i firmaets tjeneste, skal den modtagne godtgørelse medregnes til den skattepligtige indkomst, men modsvarende kan der foretages fradrag for udgift til bilens drift efter følgende regler:

Den skattepligtige kan vælge mellem at fratække de dokumenterede eller på tilfredsstillende måde sandsynliggjorte udgifter pr. kilometer eller foretage fradrag efter de af ligningsrådet fastsatte satser, der forudsættes at dække samtlige udgifter ved bilens drift, herunder afskrivning.

Fradrag for de faktiske udgifter eller fradrag efter ligningsrådets satser vil kunne anvendes, uanset om man modtager kørselsgodtgørelse eller ikke.

For så vidt angår rejsegodtgørelser, der ydes under udførelse af offentlige hverv, der gør det nødvendigt for den pågældende at tage ophold uden for hjemstedskommunen, medregnes disse efter de gældende regler ikke til den skattepligtige indkomst.

Ved fastsættelsen af ligningsrådets satser lægges de af løn- og pensionsdepartementet fastsatte satser for benyttelse af eget befordringsmiddel på tjenesterejser o.lign. til grund, og i de omhandlede relationer er der derfor ikke tale om nogen reel forskelsbehandling mellem de offentligt og privat ansatte.

Spm. nr. 384

Til *energiministeren* (8/3 82) af:

Barsøe-Carnfeldt (FP):

»Vil ministeren oplyse, om det er muligt, at den allerede meget benyttede DVN (Dansk Varefakta Nævn) mærkning kunne anvendes i stedet for den i lovforslag nr. L 91 om mærkning og oplysningspligt vedrørende forbrug af energi foreslåede?«

Begrundelse

De fleste danske fabrikker af husholdningsmaskiner benytter allerede frivilligt DVN mærkning, og denne DVN mærkning giver tilsyneladende køberne tilfredsstillende oplysning vedrørende energiforbrug.

Besvarelse (18/3 82):

Energiministeren (Poul Nielson):

Frivillige DVN-mærkningsordninger kan ikke træde i stedet for en lov om mærkning og oplysningspligt vedrørende forbrug af energi. Tilvejebringelse af en lovhjemmel er en forudsætning for, at der kan fastsættes energimærkningsbestemmelser, som også dækker de produkter, som ikke er underlagt en frivillig energimærkningsordning. Det er desuden en forudsætning for, at man her i landet på en administrativt hensigtsmæssig måde kan gennemføre Rådets direktiv af 14. maj 1979 om oplysning ved mærkning om husholdningsapparaters energiforbrug.

Ved udformningen af de konkrete mærkningsbestemmelser vil der som hidtil blive forhandlet med Dansk Varefakta Nævn med henblik på at udnytte de hos nævnet indhøstede erfaringer bedst muligt i en for alle parter tilfredsstillende energimærkningsordning, herunder udnytte erfaringerne med henblik på at kunne tage nye initiativer.

For så vidt angår områder, hvor EF ikke – eller endnu ikke – har taget initiativer, vil et samarbejde med blandt andre Dansk Varefakta Nævn kunne danne dele af grundlaget for etablering af energimærkningsordninger.

Spm. nr. 389

Til *miljøministeren* (8/3 82) af:

Erenbjerg (S):

»Hvilke initiativer har miljøministeren mulighed for at tage for at forhindre, at øen Vejrø, beliggende i Smålandshavet, afhændes